

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7/2017
20.04.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Никола Иванчанин, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3180/16 од 25.10.2016. године, у седници одржаној 20.04.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3180/16 од 25.10.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 84/16 од 16.06.2016. године, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцима исплати износ од по 9.606.475,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате као и да им накнади трошкове парничног поступка у износу од 560.250,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате.

Побијаном другостепеном пресудом одбијена је као неоснована жалба туженог у побијаном усвајајућем делу и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битне повреде из члана 374. став 1. истог закона (учињена пред другостепеним судом), на коју се формално указује, јер је жалбени суд ценио све наводе који су од одлучног значаја.

Према утврђеном чињеничном стању тужиоци су, решењем о наслеђивању Основног суда у Новом Саду, оглашени за наследнике са по $\frac{1}{2}$ дела на заоставштини сада пок. ВВ који чини парцела број ... (њива уписана у лист непокретности ... КО ...) на којој се оставилац водио као власник у целости. Предметна парцела настала је 2004. године, када је извршена деоба – парцелација парцеле број ..., њива (површине 1 хектар 12 ари и 82 м²), чији је власник такође у целости био правни претходник тужилаца. Комисија РГЗ за излагање података о непокретностима и правима на њима за КО ... је 2008. године верификовала фактичко стање на основу извршене деобе, констатујући да грађевинско земљиште чине парцеле број ..., међу њима и предметна парцела број Правни претходник тужилаца је од 2002. године почео да продаје идеалне делове парцеле број ... и у свим тим уговорима, који су били типски, навођено је да је део земљишта ширине 4 м остављен за интерни пут, као приступ новонасталим деловима парцеле. Дана 17.10.2008. године, закључен је уговор о развргнућу имовинске заједнице између правног претходника тужилаца и осталих уписаних сувласника на парцелама број ..., тако што је предметна парцела број ... припала у искључиво власништво правном претходнику тужилаца. Према плану детаљне регулације туженог, предметна парцела је предвиђена за јавну површину – улицу, јер целокупном својом површином представља Улицу ... у делу града Новог Сада који се зове Током 2007. године, ЈКП „Пут“ Нови Сад је на основу програма одржавања објеката путне привреде за 2007. годину извео радове на поправци пута у Улици ..., која је до тада била посута каменом и другим материјалом. Правни претходник тужилаца се за живота, током 2012. године, обраћао ЈП „Завод за изградњу града“ Нови Сад, да му исплати накнаду због фактичког заузећа предметне парцеле, међутим те године нису обезбеђена средства за ту намену. Налазом и мишљењем судског вештака утврђена је тржишна цена земљишта предметне парцеле од 19.212.950,73 динара (половина износи 9.606.475,37 динара).

Код таквог чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да тужиоцима исплати новчану накнаду за фактички експрописано земљиште – предметну парцелу.

Другостепени суд је одлучујући о жалби туженог потврдио првостепену пресуду са образложењем да тужени сноси одговорност за обештећење власника јер је земљиште својим планским актима и фактичким радовима на терену (изведеним радовима поправке и одржавања пута), привео одговарајућој намени улице у насељеном месту, а на основу члана 2. став 2. Закона о путевима и члана 4. тачка 7. Закона о локалној самоуправи, односно члана 69. и 70. Закона о планирању и изградњи.

Правилно је становиште другостепеног суда да у ситуацији када је земљиште приведено намени у складу са планским актом и по сили закона постало јавна својина, корисник земљишта не може трпети штетне последице што надлежни орган није спровео управни поступак и донео решење о изузимању земљишта из поседа, које би било основ за исплату накнаде за изузето земљиште.

Наиме, изградња, одржавање, управљање и коришћење локалних путева је у надлежности туженог, што произлази из одредбе члана 4. тачка 7. Закона о локалној самоуправи, док из одредбе члана 69. и 70. Закона о планирању и изградњи произлази да је општина надлежна да донесе акт о изузимању грађевинског

земљишта из поседа дотадашњег корисника и исплати му накнаду, на који начин се земљиште прибавља у државну својину.

Из наведених разлога неосновани су ревизијски наводи којим се истиче да тужени није депоседирао тужиоце односно правног претходника тужилаца и изградио улицу, јер је тужени предметно земљиште планским актима и фактичким радовима на терену, привео одговарајућој намени – улица у насељеном месту због чега је и био дужан да спроведе управни поступак и донесе решење о изузимању земљишта из поседа.

Супротно наводима ревизије правилно су нижестепени судови закључили да цена земљишта, које је правни претходник тужилаца оставио за прилаз парцелама, није била урачуната у цену сваке појединачне парцеле коју је правни претходник тужилаца продао. Наиме, он је, приликом парцелације и продаје земљишта, оставио земљиште за прилаз парцелама како је и наведено у купопродајним уговорима. Како тужени током поступка није доказао да је цена предметне парцеле била урачуната у цену сваког појединачног плаца (на њему је лежао терет доказивања) нити је током поступка спорио висину тржишне цене земљишта која је утврђена у складу са чланом 42. Закона о експропријацији, правилно су нижестепени судови обавезали туженог да тужиоцима исплати накнаду за изузето земљиште по тржишној цени.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, то је Врховни касациони суд одбио као неосновану ревизију туженог и одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић